

som er kommen fra Limfjordskommissionen? Er man ikke tilfreds med den Indstilling, som Limfjordskommissionen gjør? Thi var man det, kunde man jo let overse, om der i Indberetningen var begaaet en Del Feil og en Del Feilregninger, og ligeledes at den ikke ved Indrømmelsen havde fulgt det Grundlag, hvorfra den sagde, at den gif ud, og at Staden ikke er ansat til en saadan Størrelse, som man bestemt mener, at den har, hvis Indstillingen om, hvad der foreløbig skulde gøres, var nogenlunde tilfredsstillende. Der er to Indstillinger. Om de ere i Overensstemmelse med Udnævnelserne, veed jeg ikke, de ere ikke i Overensstemmelse med Ministerens Skrivelse til Finansudvalget for 1882—83 og Ministerens Udtalelse i Folkethinget. Den første Indstilling anbefaler, at Anlæg af Diger til fuldstændig Inddæmning og Beskyttelse mod Fjorden, der agtes iværksat af Digelag, støttes af Staten ved Udlaan af de dertil fornødne Kapitaler mod billig Rente og Afdrag. Men dertil vil jeg svare, at dersom den store Limfjordskyststrækning skal beskyttes mod Overløbelse ved Diger, vil det koste Millioner, og jeg er vis paa, at hvis Noget vilde ansøge om Laan, som de kunde tage imod med nogen Rimelighed, vilde det vanskeligt blive bevilget, idet der kun kan svares en meget lille Rente, maaske 1 pCt., og 1 pCt. i Afdrag i det Høieste, da den Fremgangsmaade som nævnt vil blive meget for kostbar og uoverkommelig. Denne Indstilling kan ikke benyttes. Den anden Indstilling, der gaar ud paa, at de kunne faae Afslag i deres Hartkorn ved at afholde Halvdelen af de dermed forbundne Udgifter, Landmaaleromkostninger med videre, saa kan den heller ikke benyttes, idet man jo veed, hvad det koster at faae sin Eiendom opmaalt og boniteret med videre, og det indlader man sig ikke paa for at blive stilt af med lidt Hartkorn, saa udsætter man sig heller for at svare Stat af noget Jord, man ikke har. Indstillingen er ogsaa fuldstændig i Strid med den forrige Ministers Udtalelser i Folkethinget, da denne Sag var til Forhandling, idet han udtalte at naar der var Grund til Afslag i Hartkornet, skulde Staten bære hele Omkostningen. Der kunde jo nu spørges, hvorfor er Limfjordskomiteen gaaet saa kritisk frem i deres Andragende. Jeg vil dertil svare og oplyse, at det har Formanden, Justitsraad, Landskingsmand Bonne for en Del selv Skyld i, idet det var Limfjordskommissionens saavel som Rysteyers Opgave at komme til Rundsab om og faae oplyst, om deres Opfattelse af den Indberetning, som var sendt til Ministeriet var rigtig eller ikke, da den i sig selv frembød Tvivl, og i

den Anledning blev der indbudt til et Møde i Løgstør, hvortil Kommissionens Formand foruden alle øvrige Kommissionsmedlemmer særlig vare indbudte, og hvortil desuden var indbudt Medlemmer, som havde andre Ansættelser. Der indlod imidlertid Kommissionens Formand at komme til Stede; derimod mødte nogle enkelte af Kommissionens Medlemmer, men de vare saa uklare over det, de havde havt med at gjøre, at man deraf ikke kunde danne sig nogenjomhelst Mening. Det var kort og godt saaledes, at det Væsentligste eller mange Ting af, hvad de havde havt med at gjøre, havde de ikke opfattet rigtig og vilde ikke bære noget Ansvar for Indberetningen, som de havde underkrevet, det Enefte, som de vilde bære Ansvar for, var Taxationerne, hvor den virkelig var foretagen. Saa kunde det jo synes, at det var ubestemt af Limfjordskomiteen, at den som Bilag her havde aftrykket Justitsraad Bonnes Brev; men det er det dog ikke, idet Justitsraad Bonne fremkommer med et bestemt Forslag i samme, som ogsaa skulde drøftes paa Mødet, nemlig et Forslag om Lukning af Dyborøkanalen, og han advarer imod at tage en Beslutning paa Mødet, som vilde fordærve Spørgsmaalet for ham, nemlig Lukningen af Dyborøkanalen. Der var nu Ingen til Stede, der kunde indlede dette Forslag til Diskussion, og som Folge deraf blev der heller ikke ført videre Forhandling om det. Endvidere anfører han i denne Skrivelse, at Indberetningen ikke trængte til nogen Fortolkning, den kunde forstås af dem, der vilde forstå den. Limfjordskomiteen har nu med bedste Villie ikke kunnet læse og forstå den anderledes, end de have gjort i deres Andragende til Rigsdagen. Den Kritik, de have givet, er nu ikke i mindste Maade et Angreb paa Formanden som saadan, men det er en kritisk Fremstilling efter deres Opfattelse af den Indstilling, som foreligger, og det have de anset for nødvendigt, da jo den forrige Minister havde lovet, at det skulde blive taget under Overveielse, hvad der skulde gøres, naar Indberetningen forelaa. Nu foreligger der fire Forslag, dels om Lukning af Dyborøkanalen, dels om Indsnævring af Dyborøkanalen, dels om Kanalisering

Rettelse.

Sp. 1573 R. 2 j. o. „aktart“ l.: „akt!“